

Μετοχ. 1) 'Ο πιεζόμενος υπό αναγκῶν, ένδεής Θήρ. Κύθηρ. Νάξ. ('Απύρανθ.) Πελοπν. (Λακων.): *Αὐτὸς θεῖκειά γατάρα 'χει, ὅλο φτωχὸς εἶναι, ὅλο ἀναγεμένος 'Απύρανθ.* β) 'Αθλιος, ἐλεεινὸς 'Ηπ. (Ζαγόρ.): 'Ἀσμ. *Μᾶς ἦρθι καὶ ὁ φτινόπουρους πικρὸς καὶ ἀναγκιμένους.*

2) Βιαστικός, ἐπείγων Σκῦρ.: *Χασομερήσαμε, γιὰτ' ἔτυχε ἄλλη δ'λεῖα ἀνατξεμένη.* 3) 'Ο προσβεβλημένος υπό σοβαρᾶς ἀσθενείας 'Ανδρ. 'Ηπ. Κρήτ. Κύπρ. Μακεδ. (Καστορ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ρόδ.: 'Αναγεμέν' εἶν' ἡ κακομοῖρα καὶ φοβοῦμαι πῶς εἰσὰ ποῦ πάει θὰ 'ποθάνη Κρήτ. 'Σ τὸν αἰ - Παντελεήμοναν εἶδα πολλοὺς ἀναντξεμένους Κύπρ. *Τὰ πρόβατα - τὰ γίδια εἶνι ἀναγκιμένα φέτου Αἰτωλ. || Φρ. 'Αναγκιμένε! (λέγεται ὑβριστικῶς) 'Ηπ. Καστορ. || 'Ἀσμ.*

'Απόμεινε 'ς τὸ σπῖτι της κακὰ καὶ ἀναγκεμένη 'Ηπ. 4) 'Ο κατεχόμενος υπό δαιμόνων, παράφρων, φρενοβλαβής Κέρκ. ('Αργυρᾶδ.) Κρήτ.: *Μωρὴ ἀναγκεμένη, τί 'ν' αὐτὰ ποῦ κάνεις; 'Αργυρᾶδ. 'Ε, τὸν ἀναγεμένο, ἔκαμέ μας ἄνω κάτω! Κρήτ.*

Πβ. ἀναγκασμένος (ιδ. ἀναγκάζω), ἀναγκιάρεις, ἀναγκισμένος.

ἀνάγκη ἡ, κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Καππ. (Σύλ.) Πόντ. ('Ινέπ. Κερασ.) *ἀνάγη* πολλαχ. *ἀνάγκ'* βόρ. ιδιῶμ. *ἀνάγκ'* πολλαχ. βορ. ιδιῶμ. *ἀνάντζη* Μεγίστ. Πελοπν. (Λάστ.) Σκῦρ. Τσακων. κ.ά. *ἀνάντζη* Κύπρ. *ἀνάτζη* 'Ανδρ. Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. κ.ά.) Κύν. Μέγαρ. Νάξ. (Σαγκρ.) Σῦρ. Χίος *ἀνάγκα* 'Απουλ. *ἀνάγκια* Πόντ. ('Αμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) *ἀνάγκ'* τό, Μύκ.

Τὸ ἀρχ. οὖς. ἀνάγκη.

1) Τὸ υπό τῆς φύσεως τῶν πραγμάτων ἐπιβαλλόμενον κοιν. καὶ 'Απουλ. Καλαβρ. (Μποβ.) Καππ. (Σύλ.) Πόντ. ('Αμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Τραπ. Σάντ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων.: *Εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ δῶ - νὰ τὸ εἰπῶ - νὰ τὸ κάμω κττ. Εἶν' ἀνάγκη νὰ μιλήσουμε. Βρέθηκα 'ς τὴν ἀνάγκη νὰ κάμω πρᾶμα ποῦ δὲν ἤθελα. Τίς ἡ ἀνάγκη νὰ τὸ κάνης; - νὰ τὸ πῆς; - νὰ τὸ δῆς; κττ. κοιν. Τὸ ἀνάγκ' μ' τὸ κάν' (ἡ ἀνάγκη μὲ βιάζει) Μύκ. Τί τ'ς ἀνάγκ' αὐτ'νῆς νὰ πάη νὰ δ'λεύ'; Στερελλ. (Αἰτωλ.) || Φρ. *Μὰ ἦτο ἀνάγκη; (λέγεται υπό τοῦ πρὸς ὃν προσφέρεται τι ἢ ὡς φιλοφρόνημα πρὸς τὸν ἐπιστρέφοντα δανεικὸν πρᾶγμα) κοιν. Κάνει τὴν ἀνάγκη φιλοτιμία (ἐπὶ τοῦ ἐκουσίως δῆθεν πρᾶττοντός τι, ἐνῶ ἀληθῶς ἐξαναγκάζεται νὰ τὸ κάμῃ. 'Η φρ. μεσν. Πβ. 'Αννα Κομν. 1,308,15 (ἔκδ. Βόννης) «τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν, ὃ φασι, ποιησάμενος» λόγ. κοιν. 'Εξ ἀνάγκης (σπανίως) Κέρκ. ('Αργυρᾶδ.) || Παροιμ. 'Η ἀνάγκη λυ' τὸ νόμο (ἡ ἀνωτέρα βία δικαιολογεῖ τὴν μὴ ἐκπλήρωσιν ὑποχρεώσεως) Πελοπν. (Μεσσ.) 'Εξ ἀνάγκης καὶ νόμου μετάθεσις (ἡ ἀνάγκη ἐξωθεῖ πολλακίς εἰς μεταβολὴν τῶν κεκανονισμένων. Εἰδικώτερον ἐπὶ τῶν ἀναβαλλόντων τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σκοποῦμένου ἔνεκα προσκόμματος ἀνυπερβλήτου. Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,181. 'Η φρ. ἔχει τὴν ἀρχὴν ἐκ τῆς Κ.Δ. Πβ. Παύλ. 'Επιστ. 'Εβρ. 7,12 «ἐξ ἀνάγκης μετάθεσις γίνεται») πολλαχ. 'Η ἀνάγη τοῖς εὐγενικῆς ἀδιάντροποι τοῖς κάνει (πιεζόμενος υπό ἀνάγκης καὶ ὁ χρηστότατος ἀποβάλλει ἐνίστε τὴν αἰδῶ ἢ ὑπομένει ὑβρεῖς καὶ ἐξευτελισμούς. Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,188) Θήρ. β) 'Η πρὸς ἀποπάτησιν ἐπειξίς Πόντ. (Κερασ.) γ) 'Αποπάτησις κοιν.: *Κάνω τὴν ἀνάγκη μου. Πηγαίνω πρὸς ἀνάγκη μου κοιν. Βγῆκε τὰ μισά'χτα ὄξου γι' ἀνάγκ' τ' Στερελλ. 'Εν-νὰ πάω νὰ κάμω ἀνάντζην μου Κύπρ. || Φρ. 'Ανάγκη καὶ κόφιμο! (ἐνν. νὰ σὲ πιάσῃ ἀρὰ υπό μορφὴν ἀντιλαβῆς πρὸς τὸν λέγοντα «δὲν ἔχω ἀνάγκη») 'Αρκαδ. δ) 'Απο-***

χωρητήριον, ἀπόπατος Θράκ. (Αἰν.) Κύπρ.: *'Επιασέν τὴν πόνος 'ς τὴν τδοιλὴν τδοῖ κάθε 'λ-λίον βουρᾶ 'ς τὴν ἀνάντζην (βουρᾶ = τρέχει) Κύπρ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀναγκαῖο 1.*

ε) 'Αναγκαῖον σκεῦος Καλαβρ. (Μπόβ.) Συνών. ἀναγκαῖο 3. 2) Χρεία προσώπου ἢ πράγματος κοιν.: *'Εχω τὴν ἀνάγκη του. Τί ἀνάγκη τὸν ἔχεις; Τὸ χτήριο εἶναι γερό, δὲν ἔχει ἀνάγκη (ἐνν. προσοχῆς, διορθώσεως κττ.). Αὐτὰ τὰ λεφτὰ τὰ 'χαμε μεγάλη ἀνάγκη. 3) Στενοχωρία Πόντ. (Κοτύωρ. Οἶν. Χαλδ.): *'Ανάγκια ἐσέβε σε; (τί ἔχεις καὶ στενοχωρεῖσαι;) Χαλδ. Τιδὲν ἀνάγκιαν 'κ' ἔδ' (δὲν ἔχει καμμίαν στενοχωρίαν) αὐτόθ. || Φρ. 'Ανάγκια νὰ μπαίγῃ σε! (εἶθε νὰ στενοχωρηθῇς! 'Αρὰ) Οἶν. || Παροιμ. 'Η μαμμή σὺρ' τ' ἀνάγκιας καὶ ὁ πομπᾶς τρώει τὸ φουστρον (ἄλλος στενοχωρεῖται καὶ κοπιᾷ καὶ ἄλλος ἀπολαμβάνει. φουστρον = σφουγγᾶτον) Χαλδ. β) Δυστύχημα, κακὸν Κρήτ. Πόντ. ('Αμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ.): *Μεγάλη ἀνάγκη πέρασε Κρήτ. 'Ανάγκιαν ἔβαλα 'ς τὸ κιφάλι σ'; (τί κακὸν σοῦ ἔκαμα;) Κερασ. Ντό ἀνάγκιαν εἶεις; (τί κακὸ ἔχεις;) Τραπ. || Φρ. 'Ανάγκια ἀπέσου σ'! Κερασ. (κακὸ νὰ σοῦ 'ρθῇ, σκάσε!) γ) Οἰκονομικὴ στενοχωρία κοιν. καὶ Πόντ. ('Ινέπ.): *Αὐτὸς βρίσκεται σὲ μεγάλη ἀνάγκη κοιν. Εἶναι ἄνθρωπος τῆς ἀνάγκης (εἶναι ἐνδεής). 'Εξ ἀνάγκης μου τὰ πουλῶ κοιν. Τὸν πεδίκλωσε ἡ ἀνάγκη (δεινὴ περίστασις τὸν κατέλαβε) Πελοπν. ('Αρκαδ.) || Φρ. 'Ανθρωπος τῆς ἀνάγκης (πτωχὸς) κοιν. || Γνωμ. 'Ο καλὸς ὁ φίλος 'ς τὴν ἀνάγκη φαίνεται κοιν. Κάνε καλὸ 'ς τοὺς φίλους σου νὰ τὸ 'βρῆς 'ς τὴν ἀνάγκη σου πολλαχ. || Παροιμ. Φίλε μου, 'ς τὴν ἀνάντζη μου, τσ' ὀχτρέ μου, 'ς τὴ χαρά μου (ὅτι προθυμεῖται τις νὰ βοηθήσῃ ὡς φίλος τὸν δυστυχοῦντα, ἀλλὰ φθονεῖ αὐτὸν εὐτυχοῦντα. Πβ. ΒΦάβην ἐν 'Αθηνᾶ 45 (1933) 349 κέξ.) Σκῦρ. 4) Νόσος σοβαρά, πολλακίς μετὰ τοῦ ἐπιθ. κακὴ ἢ βασιλικὴ 'Απουλ. Ζάκ. Κέρκ. ('Αργυρᾶδ.) Κεφαλλ. Κρήτ. Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. (Βέρ. Καστορ.) Πελοπν. (Φεν.) Ρόδ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Εὐρυταν.) Τσακων. —Λεξ. Αἰν. Μπριγκ. Βλαστ.: *Τὸν ἐκόλλησε μὴ ἀνάγκη Λεξ. Αἰν. 'Η ἀνάντζη του ἐν' ἁδ-δημη Κύπρ. Τὸ κοπέλλι ἔχει βασιλικὴ ἀνάγη Κρήτ. || Φρ. Μπά, ποῦ νὰ σ' εὔρη ἡ ἀνάγκη! 'Αργυρᾶδ. Ποῦ νὰ σὲ φάῃ ἡ κακὴ ἀνάγκη! Ρόδ. Νὰ σοῦ 'ρθῇ ἡ ἀνάγη! Κρήτ. 'Ανάγκη νὰ σὲ φάῃ! Ζάκ. 'Ανάντζη νὰ νι φάῃ! Τσακων. β) Φυματίωσις Καππ. (Σύλ.) Κρήτ. Κύπρ.: *'Ανάγη 'χει καὶ δὲ διστεύγω γιὰ νὰ ζήσῃ Κρήτ. || Φρ. 'Ανάγη καὶ κακὸ νὰ σᾶσε βροῇ! (ἀρὰ) αὐτόθ. γ) Φρενικὴ νόσος Κρήτ. Πβ. λωλανάγκη. δ) 'Επιληψία Κύπρ. —Λεξ. Μπριγκ.: *Εἶδα τον μὲ τὰ μ-μάδκια μου, ποῦ τὸν ἐπκίασεν κατὸ ἀνάντζη Κύπρ. Συνών. ἀμελέτητο (ιδ. ἀμελέτητος 1 ιδ), γλυκὺ (ιδ. γλυκός), σεληνιασμός. ε) 'Αφροδισιακὴ νόσος Κέρκ. ('Αργυρᾶδ.) Κύπρ. ς) 'Εντερικὴ νόσος, εὐκοιλίότης Στερελλ. (Εὐρυταν.): *Τὰ γιλάδια ἀρρουνσᾶνι ἀπὸ ἀνάγκ' καὶ τὰ πουτίζουν ἀγριουκάστανον. Συνών. διάρροια. 5) Νόσος τῆς ἀμπέλου προλαμβα- νομένη διὰ τῆς θειώσεως Εὐβ. (Κονίστρ. κ.ά.) 5) Βῆξ 'Απουλ. Συνών. βῆχας.********

ἀναγκιαράκι τό, ἀμάρτ. 'ναγκιαράκι Ρόδ.

'Υποκορ. τοῦ ἐπιθ. ἀναγκιάρεις.

Τὸ πάσχον ἐκ σοβαροῦ νοσήματος, οἷον φθίσεως κττ., καχεκτικόν: 'Ε, τὸ 'ναγκιαράκι! Πβ. ἀναγκεμένος (ιδ. ἀναγκεύω), ἀναγκιάρεις, ἀναγκισμένος.

ἀναγκιάρεις ἐπίθ. ἀμάρτ. 'ναγκιάρεις Ρόδ. Οὐδ. ἀναγκιάρικο Πελοπν. (Βούρβουρ.)

'Εκ τοῦ οὖς. ἀνάγκη καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιάρεις.

1) 'Ο πάσχων ἐκ σοβαροῦ νοσήματος, οἷον φθίσεως

κτ. Ρόδ.: Φρ. *Πρὸς ἡγακίαι*! (ὕβριστικῶς). 2) Ὁ πάσχων ἐκ φρενικοῦ νοσήματος Πελοπν. (Βούρβουρ.): Φρ. *Βα* ἀναγκιάρικο! (ὕβριστικῶς).

Πβ. ἀναγκασμένος (ιδ. ἀναγκάζω), ἀναγκεμένος (ιδ. ἀναγκεύω), ἀναγκισμένος, ἀναγκισμένος (ιδ. ἀναγκίζω), βλαμμένος (ιδ. βλάπτω), παθιάρις, παθιασμένος (ιδ. παθιάζω).

ἀναγκισμένος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ.) ἀναντξιασμένος Κύπρ.

Μετοχ. τοῦ ρ. *ἀναγκιάζω.

1) Ὁ προσβεβλημένος ὑπὸ νόσου σοβαρᾶς Κύπρ.: *Εἶπα πολλοὺς ἀναντξιασμένους.* 2) Δόλιος, πονηρός, πανοργος Πόντ. (Κερασ.): *Ντ' ἀναγκισμένον παιδὶν εἶσαι!* (ντ' ἀναγκισμένον ἐκ τοῦ ντό ἀναγκ...).

Πβ. ἀναγκιάρεις.

ἀναγκιδιάζω Ἡπ. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. ἀγκιδιάζω.

Μετβ. λυπῶ τινα ἀναμνησκῶν τὰ ἀπολεσθέντα ἀγαθά του ἢ προσφιλεῖ νεκρὸν Ἡπ.: *Μὴ μὲ ἀναγκιδιάζης.* Καὶ ἀμτβ. λυποῦμαι ἀναμνησκόμενος προσφιλεῖ νεκρὸν ἐνθ' ἀν.: *Μὴ πηγαίνης 'ς τὸ σπῖτι τῆς δεῖνα, γιὰτὶ μὲ τὸ παιδί της π' ἀπέθανε ἦσαν συνομήλικα καὶ σὲ γλέπει καὶ ἀναγκιδιάζει* Ἡπ.

ἀναγκιδίαις ἢ, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγκιδιάζω.

Θλίψις, λύπη ἐπὶ ἀναμνήσει λυπηροῦ τινος γεγονότος. Συνών. ἀναγκιδίασμα.

ἀναγκιδίασμα τό, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγκιδιάζω.

Ἀναγκιδίαις, ὁ ιδ.

ἀναγκικό τό, ἀμαρτ. ἀναγκικό Κρήτ.

Τὸ οὐδ. τοῦ ἐπιθ. *ἀναγκικός.

Ἐπιδημία θανατηφόρου νόσου, οἷον πανώλους, γρίπης κττ. Πβ. ἀνάγκη, ἀναγκικό.

ἀναγκιζὸ τό, ἀμαρτ. ἡγακίζο Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγκεύω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. φεύγω-φευγίζο κττ., περὶ ὧν ιδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,66.

1) Σοβαρὰ ἀσθένεια. Πβ. ἀναγκικό. 2) Ὁ καχεκτικός ἄνθρωπος, οἷον φθισικός κττ. Πβ. ἀναγκισούκλης.

ἀναγκισούκλης ἐπίθ. Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. ἀναγκισούκλης Κεφαλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνάγκη καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-ούκλης.

Ὁ συχνὰ ἀσθενῶν, ὁ νοσηρᾶς κράσεως. Πβ. ἀναγκιζὸ 2.

ἀνάγκισμα τό, Ρόδ. (Κάστελλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγκίζω.

Τὸ νὰ εἶναι τις καχεκτικός.

ἀναγκιζώνω Ρόδ. ἡγακίζω Ρόδ. Παθ. ἀναγκιζόμενος Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναγκιζό. Ὁ ἐνεργ. τύπος παρήχθη ὑποχωρητικῶς ἐκ τοῦ παθ. ἀναγκιζόμενος. Πβ. ἀγγελοκρούω, ἀγγελοσκιάζω κττ.

1) Προσβάλλομαι ὑπὸ σοβαρᾶς νόσου, οἷον φθίσεως κττ.: *Δὲ δορεῖ νὰ σηκωθῇ, γιὰτὶ ν' ὁ κακομοῖρης ἀναγκισμένος ἐδὰ καὶ τόσο γαῖρὸ Κρήτ.* Πβ. καὶ Θανατ. Ρόδ. στ. 277 (ἐκδ. Wagner 41) «γεμᾶτοι τὸ θανατικὸν καὶ λοιμαναγκισμένοι». Συνών. ἀναγκεύω Β3. 2) Μετοχ. ἀναγκισμένος = καχεκτικός, ἀδύνατος Ρόδ. Πβ. ἀναγκιάρεις.

ἀναγκωμιάζω ἀμαρτ. ἀναγκωμιάζου Ἡπ. (Χουλιαρ.) ἀναγκωμιάζου Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ἐγκωμιάζω.

1) Ἐπαινῶ τινα μοιρολογῶν αὐτὸν Μακεδ. (Χαλκιδ.): Ἄσμ.

Κ' ἔνα μικρὸ Τουρκάκι καὶ Γινίτσουρος
κάθιτι καὶ τοὺν κλαίει, τοὺν ἀνιγκώμαζι

(μοιρολ.) 2) Ἀποδίδω εἰς τινα σκωπτικὸν παρωνύμιον Ἡπ. (Χουλιαρ.)

ἀναγλαρώνω Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. γλαρώνω.

1) Καταλαμβάνομαι ὑπὸ εὐχαριστήσεως, χαίρω, ἀγάλλομαι ἐνθ' ἀν.: Παροιμ.

Εἶδ' ὁ Γύφτος τὴ γενεὰ του | καὶ ἀναγλάρωσ' ἡ καρδιά του (ἐπὶ τοῦ μὴ δυναμένου νὰ λησμονήσῃ τὴν εὐτελεῖ του καταγωγὴν, ὅσον καὶ ἂν ἀνέλθῃ κοινωνικῶς) Λακων.

β) Καταλαμβάνομαι ὑπὸ ὑπνηλίας, ὑπὸ νάρκης Λακων.

2) Ἀναλαμβάνω, αὐξάνω, ἐπὶ σπαρτῶν Λακων.: *Τώρα μὲ τὴν βροχὴ ἀναγλάρωσαν τὰ σπαρτιά.*

ἀνάγλειμμα τό, Κάμπ. Χίος ἀνέγλειμμα Χίος

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγλείφω.

1) Τὸ νὰ λείψῃ τις τὰ χεῖλη διὰ τῆς γλώσσης Χίος: *Δὲ μοῦ καλαρέσεις μὲ τὸ ἀνάγλειμά σου.* 2) Βρώσιμον στερεᾶς συστάσεως, τὸ ὁποῖον ἐγλείψεν ὄφιν ἢ σαύρα ἢ ποντικὸς καὶ τὸ ὁποῖον τρωγόμενον προκαλεῖ φλόγωσιν εἰς τὰ χεῖλη καὶ τὴν γλῶσσαν Κάμπ.

ἀναγλειφτᾶς ὁ, Λεξ. Δημητρ. Θηλ. ἀναγλειφτοῦ Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγλείφω.

1) Ὁ διὰ τῆς γλώσσης λείπων ἢ δι' ἄρτου ἀπομάσσω τὰ ἐν τῷ πινακίῳ ἢ ἄλλῳ σκεύει ὑπολείμματα ἐδέσματος.

2) Μεταφ. ἄνθρωπος εὐτελεῖς, κόλαξ.

Συνών. ἀναγλείφτης, γλειφοκουτάλας, γλειφοπινάκας, γλειφοσαχανᾶς, γλείφτης, γλειφτοσκοτελλᾶς, γλειφτοτσανακᾶς, τσανακογλείφτης.

ἀναγλείφτης ὁ, Λεξ. Δημητρ. Θηλ. ἀναγλείφτρα Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγλείφω.

Ἀναγλειφτᾶς, ὁ ιδ.

ἀναγλείφω Ἀθῆν. Εὐβ.(Κύμ.) Κάμπ. Κύπρ. Πελοπν. (Μάν.) Χίος κ. ἀ. — Λεξ. Μπριγκ. Δημητρ. ἀναγλείφου Μακεδ. (Σέρρ.) ἀνεγλείφω Κάμπ. Κύθν. Χίος ἡγεγλείφω Κρήτ. Μέσ. ἀναγλείφομαι Ἡπ. Κεφαλ. Κρήτ. Πελοπν. (Ἀρχαδ. Δημητσάν. Καλάβρυτ. Πάτρ. Συκρά Κορινθ. κ. ἀ.) ἀναγλείφουμαι Πελοπν. (Βούρβουρ.) ἀναγλείφουμι Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀνεγλείφομαι Ἀνδρ. Θήρ. Θράκ. — Λεξ. Μπριγκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. γλείφω, ἂν μὴ ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀναλείχω.

1) Λείχω, περιλείχω τι διὰ τῆς γλώσσης Θήρ. Κάμπ. Κρήτ. Κύθν. Κύπρ. Μακεδ. (Σέρρ.) Πελοπν. (Δημητσάν. Μάν. Συκρά Κορινθ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Χίος κ. ἀ.: *Ἡ κατσίκα ἀναγλείφει τὸ παιδί Χίος Ἀνεγλείφω τὰ δάχτυλά μου Κύθν. Γλείφω καὶ ἀναγλείφω τὸ παιδάκι μου Κάμπ. Τὰ τοιλικρωτὰ βλέποντας τὸ νητὸ ἀναγλείφανε τὰ χειλαράκια τους (τοιλικρωτὰ = καλικάντζαροι) Μάν. Ἀναγλείφεται ἡ γάττα καὶ θὰ βροῖξῃ Δημητσάν. Ἀναγλείφεται τὸ βόδι Αἰτωλ. || Παροιμ. Ἐκεῖ ποῦ φτῶ δὲν ἀναγλείφου (ἐπὶ τῶν ὑπερηφάνων τῶν μὴ ὑποχωρούντων) Σέρρ. || Ἄσμ.*

Βοῦς τὸν ἀνέγλειψεν | τριῶν μηνῶν ἐσύντυθεν

(ὠμίλησεν, ἐνν. ὁ Χριστός) Κύπρ. 2) Ἐνεργ. καὶ μέσ. λείχω διὰ τῆς γλώσσης τὰ χεῖλη μου βλέπων ἢ ποθῶν νὰ

